

МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ В ПЕРЕКЛАДІ

INTERKULTURELLE KOMMUNIKATION UND DIE ÜBERSETZUNG

Baglay W.

Gr. KI2012 (548)

*Ukrainische staatliche Universität für Wissenschaft und Technologien
Sprachbetreuerin – M. L. Smyrnova*

In der modernen Welt hat die Aufmerksamkeit für ein Phänomen wie die Kommunikation stark zugenommen. Der Begriff «Kommunikation» selbst kommt vom lateinischen Wort «gemeinsam»: Der Informationsgeber versucht, mit dem Informationsempfänger «Gemeinsamkeit» herzustellen. Daher kann «Kommunikation nicht nur als die Übermittlung von Informationen, sondern auch von Bedeutung oder Bedeutung durch die Verwendung von Symbolen definiert werden. Der Begriff „interkulturelle Kommunikation» im engeren Sinne tauchte in der Literatur in den siebziger Jahren des letzten Jahrhunderts auf.

Die Kommunikation ist der Austausch von Ideen, Informationen usw. An der Kommunikationshandlung sind in der Regel mindestens ein Sprecher oder Absender, eine zu übermittelnde Nachricht und die Person oder Personen, für die die Nachricht bestimmt ist, der Empfänger, beteiligt.

Interkulturelle Kommunikation ist ein Kontakt zwischen Menschen unter Bedingungen, bei denen es so große kulturelle Unterschiede in den Kommunikationsfähigkeiten ihrer Teilnehmer gibt, dass diese Unterschiede den Erfolg oder Misserfolg der Kommunikationsveranstaltung erheblich beeinflussen. Die Hauptfunktionen der interkulturellen Kommunikation bestehen darin, den interkulturellen Austausch materieller und ideeller Werte sowie die Zusammenarbeit zwischen Vertretern verschiedener ethnischer Gruppen, Nationen und Staaten bei der Lösung bestimmter Probleme auf lokaler und globaler Ebene sicherzustellen. Das Konzept der Übersetzung als interkulturelle Kommunikation ergibt sich aus dem Verständnis der Sprache als Bestandteil der Kultur, als einer einzigen soziokulturellen Formation.

Die interkulturelle Kommunikation verläuft nur dann richtig und erfolgreich, wenn die Kommunikanten, die Muttersprachler verschiedener Kulturen und Sprachen sind, erkennen, dass jeder von ihnen «anders» ist und jeder wiederum die «Fremdheit» seines Partners wahrnimmt. Das Kennenlernen der Kultur anderer Völker ist eine der wichtigsten gesellschaftlichen Funktionen der Übersetzung. Ein zweisprachiger Übersetzer ist sozusagen eine «doppelte» Sprachpersönlichkeit. Er betrachtet fremdsprachige Textereignisse aus der Sicht der Sprachkultur einer fremdsprachigen Gesellschaft. Und dann wechselt er zu seiner Muttersprache und seinen soziokulturellen Codes. Daher ist die interkulturelle Kommunikation ohne Übersetzung nicht möglich. Die Übersetzung wiederum ist unvollständig, ohne eine andere Kultur zu verstehen und

zu akzeptieren. Durch das Prisma der vorherrschenden Sprache und der vorherrschenden Kultur werden die in den sprachlichen Werken einer anderen Sprache enthaltenen Bedeutungen verstanden und die Fakten einer anderen Kultur wahrgenommen. Nur in diesem Fall kann der Akt der interkulturellen Kommunikation als erfolgreich und politisch korrekt angesehen werden.

РЕАЛІЇ ЯК ЗАСІБ ВІДОБРАЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ КУЛЬТУРИ ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ

Вдовин Х. В.

гр. змАУП-21

Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка

Наук. керівник – к.філос.н., доцент Кравець С. В.

Тексти художніх творів часто відображають національні, історичні, культурні та соціальні особливості країни, використовуючи побутові чи географічні реалії, що вказують на національну приналежність автора. К.Ю. Кіяниця стверджував, що кожне слово в літературному творі виконує образно-естетичну функцію і є джерелом інформації про історію, культуру, традиції народу, мовою якого воно написано.

У сфері лінгвокультурології основна увага приділяється специфічним мовним елементам, які набули символічного, образного та метафоричного значення в межах певної культури. Ці елементи, відомі як мовні реалії, втілюють колективну мудрість людської свідомості та несуть у собі значення, які вплетені в тканину легенд, міфів і культурних традицій певної спільноти.

Мовні реалії мають чіткі характеристики, які відрізняють їх від інших елементів мовної системи. Ці характеристики охоплюють національну ідентичність, унікальність і проблему пошуку точних еквівалентів в інших мовах. Ця нееквівалентність особливо яскраво проявляється у випадку новостворених термінів, специфічних понять, маловідомих імен або назв, які вимагають створення нових перекладів у процесі інтерпретації. Саме реалії відіграють значну роль у більш точному зображенні світу матеріальної дійсності, створенні яскравіших художніх образів [5].

Література Великої Британії вирізняється присутнім національним колоритом, який визначається історією країни та її географічним положенням, збереженням місцевих звичаїв, традицій, мов. Мова спільноти, включно з її реаліями, визначає специфіку окремого народу.

Сучасна британська мова характеризується двома важливими аспектами. По-перше, вона різноманітна і знаходиться під впливом цілої низки факторів та регіонів. По-друге, вона значно еволюціонувала порівняно з класичною англійською, якою розмовляли три століття тому. Найпомітніші зміни відбулися у словниковому запасі мови, який адаптується та постійно розвивається. Нові поняття потребують нових слів, а існуючі часто отримують нові назви.

Яскравість національного колориту твору залежить від автора та його індивідуального стилю, місця, а також епохи проживання. Тому перекладачі перед перекладом тексту повинні досконало вивчити життєвий, творчий шлях автора та епоху, в якій він жив. Надважливим є збереження національно-історичної специфіки оригіналу, про що свідчать численні публікації вітчизняних і зарубіжних перекладачів.

Численні дослідники зосередили свою увагу на концепції національної ідентичності, мовних і культурних рисах у британському лінгвістичному контексті. Наприклад,